

ום, מופיצה
תנו בברור
על פניו וכל
ז' זקריבני,

.²

ס' זין התש"ג

מאמר שלושים ואחת לזכותם של ישראל

סימנו הבולט של פרק י' זה, בתור חיל-תהיליכו של סדר-גאלתנו, הרי
הוא: קבוץ גליותינו, הבונה את שמוות נחלתנו, החמורות והרוחניות, בתקף
שלטונו עלייה, והמסתגל לאויריה, לטהרת טבעיתה, למשגב ממשיותה,
למיינשיותה, ומתחבל ומתחחו בה. גם רבייה של אקלוסיתנו נמשכת
ומתקדמת הטענת השכינה אליה, עם רבי אישינו ושבולן חילנו מתרוממת
יעלה קוממות-רוינו ויציבות-תינו. עם תקומה מרתבי מורה-תנו מתגלה
ווג-התחה של "הגו האחד הארץ". אףיו המיד של תחוליך-דורות זה הוא
שפתקים גם לפי הרכבת הברורה, הקבועה לפ羞חה לאלהי למען קדוש השם
הגודל בנבאות חזקאל לו: "ולקחתי אתכם מן הגויים", אחר-כך "וקבצתי
 מכל הארץ" "אל ארמאתכם", ואחר-כך "ונרकתי מים טהורם ואטהר אתכם",
ואחר-כך "ונתתי לב חדש ורוח חדשה", ואחר-כך מסים "ונתתי את רוח
בקרכם וعشיתني את אשר בחקי תלכו ומשפטך תשמרו ועשיתם", – וזה
שאנדר בברור מחלת דרכה של תחולת עלייתנו זאת באגרות הראה
אגרת פב²: "זיאן לבדק בכל על מדרגת הפשיות של הבאים, כי את הנפלה
הגדולה תקיא הארץ, והנוצר בה קדוש יאמר לו, מפש במו שאין מוכנים את
המאכל מסיגי הטעיים לפני האכליה, כי אם מוסרים את הדבר לכתחמים".

¹. ע' להלן מאמר מ "המודנה כתתקימות חון הגאולה" סוף סע' ב.

². ע' כלבו סי' קכו וחמות-אדם על ארץ-ישראל (שער-צדקה, משפט-ארץ פרק יא סע' ב)
– הערת הרב חיים שטיינר.